

Szerkesztőségi szállás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reclamatiók a „Handabanda” szerkesztőségéhez ezimzendők.

Megjelenik e lap

mig meg nem bukik, minden szombaton féliven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

T á j é k o z á s.

Van 6 nekik **alkotmányuk** ;

És mi aztat nem is bánjuk,

De nem is kívánjuk.

Pedig ők oly jó szivűek

Velünk megosztani készek

A nyájas testvérek!

Van nekik **sajtó-törvényök.**

De nem irigyeljük tőlök ;

Bizony nem azt tőlök.

Pedig vele boldogítani

És ismét „polgárosítani“

Vón' kedvök ; de mennyi! —

LESZ felelős ministerük

De mi azt is könnyen vesszük ;

Könyen nem is hiszszük.

„Ha nekik lesz — nekünk is lesz.

Vagy tán egyikünknek sem lesz!“

Valószínű — ez lesz!

A mijök van, nem kell **nekünk.**

Félnek attól, mi kell nekünk.

Hogyan egyezkedünk ?

Lehet-e itt még, s mit tenni ?

A semmiből nem lesz semmi! . . .

Nem is kell remélni.

Pesti Napló után

„H A N D A B A N D A.“

Farsangi politika s politikai farsang.

Nálunk persze mindent, de mindent, a ruhát, a dohányzást, a nyelv és étel nemét, politikai térre visznek át; politikai indokokra visznek vissza; még Bolond Miska is politikai jellemet akar tulajdonítani pojjácóságának! Miért is, miként is ne lenne maga a farsang politikai tényező?

A vidéken most jó hazafi vagy rossz hazafi valaki a szerint, a mint táncolni akar? vagy nem akar. A rossz hazafi most vigad és báloz. A jó hazafi busul — és koncerteket, szavallati akademiákat rendez; természetesen műkedvelők által, kiknek mutatványai megrikatják, s halálos órájára emlékeztetik a kőszívű embert is.

A fővárosban ez idén e politikai felfogás

elavult. Hanem minthogy a divatok rendesen csak egy év múlva terjednek el a vidéken — most a vidéken grassálnak azon nagy képű hazafiak, kik politikából betiltják a tánczot; — mig mi Pesten elég politikátlanul tánczolunk.

Vajjon mi okunk volt tával sera tánczolni, fejtse meg a históriában Szalay László vagy Horváth Mihály! És minő logika lészen az, tánczolnunk az idén, kik gyászból nem tán

ezoltunk tavál — azt fejtse meg a ki bírja. Mi ebbe nem ereszkedünk; hanem Napoleonnal egyetértve meghajlunk a tény hatalma előtt, tudniillik azon tény hatalma előtt — hogy a tavál bálpótlék és táncz-surrogatum gyanánt az Europa teremében rendezett pompás *monstreconcert*, az ott kifejtett nagy luxus, kisvárosi modor, de gyönyörű hölgykoszorú daczára — és pedig főleg e hölgykoszorúnak kimondhatatlan

unalmas, fade, maussade, mint czukortalan meleg limonade izlett; és ennek ellenében irtózatossá dühöt fejtett ki az egy farsangon át természetellenesen elnyomott *tanckedv, s e reactionak* ellenálni sokkal gyengébbek a hazafiak, mint akár Schmerling irányában is...

Ennélfogva bálozunk, tánczolunk, hála nektek oh nők!

De nem úgy a vidék. Például Kecskemét — Montecchi, (halálos riválja Kőrös Capulet bálozván) elhatározza hogy az idén nem tánczol hanem búsul. És e hazafias nagy példa követőkre talált; s némely város nem röstelvén, hogy rájuk alkalmazzák majdan azon népmondást „búsuljon a ló,“ — csakugyan elbúsulta magát.

Hiszzen nem árt! Megsiratja ezt a czigány: de a tekintetes nemes nemzetes, sőt nagyságos urak, kik az idén úgy se bírták eladni se buzájokat, se borukat, legalább könnyebben kitelelnék, ha nem kell annyi fehér keztyű, atlasz-czipő, chemisette, shawl, vál, barége batistruha, kendő, fehér vagy vörös habelyem-mente, s eféle firlefancz, mely a nőknek oly gyönyörű áll, s a férfiaknak oly gyönyörűn kiüriti zsebeit...

Igy történt például Kalocsán hogy a casino hazafias érületű elnöksége s választmánya többségileg (nem egy lélekkel — ennyire súlyedtünk!) elhatározza, hogy a kalocsai szép nőknek s lányoknak és virgonecz ifjainak az idén tánczolni nem illik nem szabad; hanem a farsangi dáridó helyébe bójti concert rántott levesével fognak — lefőzetni.

De Kalocsán csak úgy mint másutt unják a hölgyek az eféle szavalatokkal, szélle szóval bélelt hangversenyeket, jól tudván hogy sok és kivált szép szó elbódított ugyan már nem egy hölgyet, de nem hozott főkötő alá; — míg ellenkezőleg tánczközben sokan észre se véve magukat szépen beugrattak a — házasság bűvös bájos rózsajármába...

Ennélfogva lón nagy mozgalom, mondhatni forradalom, még helyesebben *reactio*. A hölgyeknek sikerült tekintélyes pártot szerezni — mely — oh iszonyú esemény — megbuktatta a casinói elnököt s választmányt, — s helyébe újat restaurált; ezen új magistratus pedig azzal kezdé meg hatalma gyakorlatát — hogy fényes bál rendezését határozá el.

De most jó a java. A megvert, s forradalom által megbuktatott hazafi-párt visszahúzódott, hogy mint Cato a magányban búsuljon az elkorcsosult haza felett... ezt hiszi tán valaki?

Roszul ismeri a vidéki keblek szenvedélyeit. A megbukott hazafi-párt kapta magát — és ellenbált rendez!... És ezt aztán méltán nevetik a sárréti hölgyek, mert most már kétszer is tánczolnak.

Igy dül a *reactio* a vidéken!!

Egy romlatlan kebel tépelődései.

Circa res et personas.

II. Füzet.

Köszönöm Szerk. úr, hogy minapi töprengéseimet érző szívvvel fogadta — válasz nélkül is könnyebben érzem azóta magamat. Igen hasznosnak találok ezen rendszert, melyet így neveznék: a haszonvehetlen anyagokat a lélekből eltávolított *systema*. Bugát Pál szóchin-tana szerint ezt talán rövidebben is lehetett volna kiszájbólintani. Engedje meg azért, hogy töprengéseim boglyájából ismét leszedegetsek egykét vasvillányit. Együgyű dolgok ezek is, de nem nyughatom tőlük.

— Az akademiában a bölcsességi ürszékbe vagyis — nem szóchin-tan szerint — a megürült bölcsészeti székre Greguss Ákostot ültették be rendesnek a multkori választásoknál. Nekem nincs ellene kifogásom. Ámbár azt tartom magamról, hogy ha a választás okát kérdezné tőlem valaki, még talán hátba is ütném, annyira zavarba jönnék a felelettel. — Más itt a baj. A nemzet, innen is, túl is a királyhágón, megint azt kiabálja, hogy: miért nem Brassai, a ki már egész muzeum philosophiát és matematikát (et caetera graeca) irt össze innen is, túl is a királyhágón? Pedig a felelet e kérdésre igen egyszerű: Azért, mert egy székre két ember, ha még oly bölcs is, nem fér. Erre nekem ugyan ismét azt mondta egy malcontentus, hogy hát vette volna ölbe a nagyobbik a kisebbiket, akkor csak elférnek; s azután olvasztották volna egybe a neveiket, p. o. ad normam: Pápai-Páriz és Páriz-pápai, ily formán: *Gre-bras-gus-sai* — s ekkor egy hatalmas finn zengzetű dupla tudóssal szaporodott volna egyszerre a hazai bölcsészet. Valódi revolver a philosophusok között. Csekély nézetem szerint, ez utóbbi expediens nem lett volna megvetendő, és most csak úgy mosolyogna a közvélemény, innen is, túl is a királyhágón.

— Hát annyi orvos-doktor miért választottak most az akademiába, mint még soha? Dr. Halász, dr. Kruspanszky, dr. Smudrovsky, dr. Brocskó, dr. Bunda, dr. Patracsek, dr. Schmeisser stb. stb. (bocsánat, ha nem jól találtam volna irni az előttem új neveket!) — Ha az akademia maga tán nem a beteg, miféle pátienseknek kell ott az a sok doktor? s általában minek a doktor a — halhatatlanoknak?

— Láttam végre a Nemzeti Képes Ujság első számát. A külső mély, a tartalom hosszu és mély. Csak azt tudnám, hogy mi czélja van a Nemz. K. Ujság érdemes szerkesztőjének, t. Bottyán János urnak abban, hogy minden áron néhai kurucz generális Thali Kálmán összes „régies“ leveleit akarja közleni. En azt hallom, hogy ez a generalis nem irt egész életében tíz levélnél többet; mások azt mondják, hogy nem is tudott irni. Mindegy; elválík. Nagyon szeretem, hogy az új szerkesztő nagyon becsületudó fiu. Már neki kezdett a kuruczleveleknek. Az egyiket kapta simpliciter „Sz. L. szivességéből;“ a másikat már „méltóságos Z. M. ur szivességéből“ (hát amott hol maradt a „tekintetes?“); a harmadik pedig plane „gr. K. Gy. ő exca engedélye folytán.“ Nem megkapó-e a szerkesztői gymnastikában az a kapaszkodás fokról fokra? — Vigyázz Bottyán, le ne potytyádj!

— A mai országos névmagyarítási reformtörekvéseket szemlélve, méltán csodálkodik az ifjuság, hogy hazafias testű és lelkű pesti könyvtárosaink miért nem sietnek szintén e példát követni. A többi hosszu nevékről, a Hartlebenekről, Heckenastokról, Eggenbergekről stb. nem is szólok, (ezeket a neveket csak a Független Stapel-fordítója volna képes rangjához méltólag lefordítani) — de két névre nézve már régóta kész a fővárosi közvélemény. Miért ne lehetne p. o. a derék Lauffer ur = Futyi, s a még derekabb Pfeiffer ur = Füttyi? Ha ez átmenetet aztán nagyon erőszakosnak tartanák, egy ideig pro-

visoris, még akár P fel, akár Ph val irhatnák uj neveik kezdőbetűjét.

— Örvendetes hír! A Magyar Sajtó új szerkesztője, Vajda János ur, egy hónapi készüldés után végre megszólalt az általa elfoglalt vár falairól — fajtájának nagy öröme. Szózatának értelme egyebiránt nagyon összevág ama hires nagyidai elődjének fenyegető dictiójával: „Hej ne lőttem volna csak ki puskaporomat az önbírálatban, polgárosodásban, programmban s több eféle öngyilkosságban!“ —

Azonban erről holnap, (notabene, nem igaz, hogy nekem akár holnap, akár holnapután valami mondanivalóm lesz, — hanem a cikkeknek ezt a frappant berekesztését tudja már a világ kitől tanultam. *)

Tehát holnap.

Azonban.

Ártatlan Béni.

Levelék Mandzsu ország Nebujbele nevű fővárosából. **)

Minap oly könnyelmű voltam aztigérni, hogy legközelebb azon nemes clubról fogok irni, melyet itt a bérkoecsisok Herrn-Casinónak, a burgerek Adeliges Casinónak, s — a tagok pedig nemzeti Casinónak neveznek.

Jegyezze meg magának mindenki, hogy becsületes ember soha se ígérjen semmit, mert sokszor felettébb nehéz megtartani a legegyszerűbbnek látszott ígéretet is. A becsületével nem sokat törődő vagy könnyelmű embernek azonban azon előnye van, hogy bátran ígérhet, mert a meg nem tartott ígéret nem nehezedik lelkére.

En az első esetben vagyok, ígértem, s meg kell tartanom; irnom kell e clubról, melyről nincs mit szólni, s még kevesbé irni. A forroságtól vagy hidegtől föl is jajdulunk. De a mérsékelt léget nem is érezzük. A se hideg se meleg nem költ bennünk semmi mozzanatot. Fiat applicatio.

Casino, casina tulajdonkép annyit tenne mint kéj lak. Ennyiből e név igen roszul van választva, én legalább itt ugyan semmiféle kéj nyomaira nem juthattam.

Igaz ugyan hogy e club Mandzsuria összes születési, értelmi, hivatali s vagyoni sommitásainak központja — (a mi ugyan nem akadályozza, hogy 20—25 év előtti részdijak is restantiában vannak, ...) s oly találókája mely koronkint némi szociális hatalmat gyakorol: — de egészben véle igen jelentéktelen ahhoz képest, a mily jelentékeny lehetne.

Van itt jeles könyvtár, melyet senki se használhat; a könyvek szépen bekötöttek, s az állványban elhelyeztetnek; — kölcsön senkinek sem adatnak, — ha csak valami szenvedélyes könyvfaló által ideiglenesen, vagy néha állandón nem „adnectáltatnak.“

Van tömérdek europai ásiái afrikai s polinéziai ujság, de kevés olvasója.

Vannak szép számmal kártyaasztalok, s azok körül szép számmal az amateuorok, whist-fanatikusok, s ájtatos nézők. Ez az oka, hogy kártyára évenként kétannyi pénz fordittatik, mint a könyvtárra.

A ki se könyvet se ujságot nem olvas, se nem kártyáz, annak teljes szabadságában áll úgy és ott ülve állva fekvé ásitozni — a hol s a mennyi tetszik. Az ifjabb nemzedék különösen excellál abban, hogy a „Verdaungs Schlaf“-ot mely mint mondják maga az ebéd után legnagyobb élvezet, — a

*) Ezt a vitzet már elkoptatta a Hon, remélem ezért nem vár honorariumot. Szerk.

**) Ne csodálja ön, hogy levele így elkésett. A postajárás Mandzsu-országban csak oly jó mint nálunk. Például Czeglédre Pestre három levél közül kettő bizonyosan elvész ha recomandirozva nincs. Baján a levélhordó egy levelet soha se visz el a távolabb külvárosban lakónak, hanem bevárja, míg kettő vagy több gyűl össze. Efele adatokkal szolgálhatunk bővebben is. Szerk.

salon zsölleszékeiben lehető legfestőbb posokban — végzik el.

Az élvezet többi része a társalgásban áll. A casino tagja lévén minden előkelő ember, vagy ki annak akar látszani, (ennek tulajdonosa az olvasó azon néhány idegen szót, melyet e cikkben találni talál!) — természetesen hogy az itteni társaság különféle elemekből áll. Egy része equipage-on, másika bérkocsin jó; a harmadik pedig a kapu alatt álló nemzeti eszimatizitók által téteti magát salonképes állapotba. Itt ime egy híres demokrata szerkesztő úgy jár mintha Európában az ő vótumától függne minden. Éppen most hozza be neki egy szolga a legújabb távirati tudósítást. A tudósítás nem ér egy fagarast; de ő fontos arczczal megy egy asztalhoz, mely körül több excentiás ur ül, s előzékenyen közli velök a sürgöny tartalmát. Az excentiás urak igen nagy érdeket mutatnak a közlő iránt, s midőn elfordul a közlő — ilyesmit hallani; un fad! a ridiculose fellow!

Ez tán az egyetlen pikant jelenet.

Itt egy ügyvéd, becsületes eszmadia fia, ki önmaga érdeméből — művelt, gazdag, s köztiszteltetben álló. Gondolkozása modern; ő az ujkor gyermeke. Gróf X...el társalog, kinek szépapja is mozgalmas történetünkben a rebellisek ellen szolgálta a fejedelmet; ő maga a világtól elszigetelten saját körében neveltetvén — a multban él; de külsőleg elfogadta a kor mezét, habár az genirozza, s csak sajátjai körében érezi magát honosan.

Ily különböző elemek találkoznak itt, de az érintkezésben nem venni észre, hogy e társaságot közös érdek, közös életkór, rokon életnézletek nem tartják össze: — hanem csak az illem, a műveltség.

Hang, modor s társas szellem — mint a mondottakból következik, illedelmes itt, tisztességes és solid; elannyira solid, hogy még csak élezre vagy tréfára sem nyújt tárgyat. Ez az írora nézve, ki szeretne élezés és mulattató lenni, elég baj; — de annál kellemesebb a társaság tagjaira nézve.

Gonoszabb emberek ugyan azt találandják hogy e társaságnak is megvolnának nevétre vagy megrovásra méltó oldalai: de Mandzsuria társasátele oly szegény, s mert szegény oly durva, hogy valóban igazságtalan lennék, ha legillemesb s europaibb modorú társas-köre irányában a c o n v e n a n c e t elfeledném.

Tisztetem, becsülöm — de olvasóim megnyugtására mégis fogadom, hogy ily unalmas solid tárgyról többé írni nem fogok.

Alagut társulati üzletjelentés 1862-ről.

Felolvastatott a minapi közgyűlésben.

Nótája: Jöttünk mentünk száz forint,
Ettünk ittünk száz forint.

Tisztelt társaság! A vállalat állapotát i. a **részvényesekre** kedvező; ámbár a mult év, t. i. a **forgalomra** nem kedvező volt. A gabona és lisztzállítvány délfelé csökkent, — de a confortablek és kétkerekű hintók is ritkulnak az alagutban! (**talán nagyon magas a tarif? — szól közbe a publikum; de a közgyűlésben nem hallja senki.**) A lánchidról a budai pályáig vezető utvonal használatáért túlságos vámtarifot szed be a városi hatóság! (**Mindig jó másra tolni az odiumot.**) Aztán meg nagyon utjában áll a symetriának és geometriának a Majorosiféle szögletház! (**Hát a budai oldalhomlokzata meddig marad még rom alakjában? kérdi Buda városa.**) Különben — minthogy már e pontról nem hallgathatunk, mert az irtóztató port nagyon zokon veszi a közönség — meg kell mondanunk, hogy mi mindent megpróbáltunk; de se Mak Ádám, se Mak Éva nem használ itt. (**Hát a karfák? s az örök sötétség? sohajt közbe a publi-**

kum; de a jegyző stentori hangon túlkiabálja.) Azonban kevesebb lévén a jövedelem, megszorítjuk a kiadást; ez természetes! tehát — minden részvény után adunk 5 ft s annyi krajezár fölülösztatéket; (**hát a járda és kövezés;**) hogy pedig ebből lárma ne legyen, vettünk a lánchidtól elkopott fakoczkákat, s már **próbakép** befedtünk 40 ölet! — (**hát a többi 240 ölet itélet napján? kérdi a publikum.**) Egyébiránt e hazai vállalat a legnagyobb fejlődési képességet mutatja; (**ki-terjesztik tán az alagutat Ó-Budáig**) a legszebb jövő elé megyen... (**Igen végtelen jövő elé — mert úgy látszik kiépülni soha se fog.**)

Bizakody és Eszélyesy
politizálnak a váczi-utczában.

Bizakody: Megfelelt ám Bolond Miska Kákaynak!

Eszélyesy: Ugyan mit mondott neki.

Bizakody: „Hát azt mondta, hogy biz ő nem irigyl az ő kenyere!”

Eszélyesy: „Hja, nagyon el van még kényeztetve Bolond Miska gyomra, majd megenné ő még idővel azt a nehéz kenyeret is, csak előbb — koplalja ki magát.”

Bizakody: „Nem úgy értette ő azt, hanem a — foglalatosságot!”

Eszélyesy: „Az már más! kötél-tánczos nem is órás-mester. Előbb tanulnia is kéne valamit; mert a tudás nem jó ám egy két nemzeti füttyre, mint az ötezer praenumerans.”

Bizakody: „Ne bántsa szegénynek a praenumeransait!... A hogy jöttek ugy elmentek...!”

Eszélyesy: „Avagy ugy? hinc il lae lacrimae? hát ezért... rabló... zsi-vány... az a Kákay! Értem.”

Napi események.

Jan. 31. Az államminiszter ur kinyilatkoztatja, hogy a februári alkotmány sokkal szabadelműbb az angol alkotmánynál.

Febr. 1. A Landtagok folyamodnak, hogy szorittassék meg az ő hatáskörüik, mert e széles autonomiát ők ki nem állják.

Febr. 2. Napoleon: „Azt mondja a francziáknak, kövessék önök Anglia példáját; lám ott megszorítás nélküli szabadság virágzik.”

Febr. 3. A franczia senatus: „Sire! a nemzet fél a túlságos szabadság veszélyeitől.”

Febr. 4. Napoleon: „Nézzenek önök Angliára — ott minden vélemény korlátlanul nyilatkozik.”

Febr. 5. Belügyministeri jelentés: „E hó folytán csak öt journalista küldetett Cayennebe; 45 még kereset alatt van.”

Szálkák.

Egy Pesten népszerű orvostól kérdévalaki, nem megy-e az írói-segélyegylet báljába? — Nem én; ugy mond a kérdett; — ha mégis író-ritkítő egylet volna, akkor csak elmennék. (Carl.)

* A Bolond Miska legutóbbi számában egy vele polemizáló szépirodalmi lap munka-

társait elneve irodalmi makkheteseknek. A kártyából vinni át a hasonlításokat az irodalomba, mindenesetre a legújabb valami. Hanem miért épen makkhetes — miért nem zöldhetes? Gyanús dolog, hogy a B. M. épenséggel a — makkal álmodik.

* Az irodalmi makkhetesek az illető lapban viszont azt válaszolák Bolond Miskának, hogy a makkhetesnél nem sokkal nagyobb hatalom a — tökfilkó. Félünk, hogy ha a polemia e kártya hasonlatokban tovább is folytatatik, s tromf tromfot ér, még rákerül a sora — disznókra is: — már pedig nem hinnők, hogy az irodalom becsületére válnék az eféle „disznóság.”

Legújabb morál

belle illenek Bolond Miskába.

„Valaha ugyan igen humorisztikus dolognak tartottam én is, hogy az adós a hitelezőt kijátsza, s az utonálló elvegye a gazdag utas vagyonát: de mióta magam is megszedtem magam, s midőn a mim van, élvezni szeretném — engem kezdenek fosztogatni: ezóta magam is látom, hogy a bűn, — bizony csúnya; s jeles intézmény az a személyfogság.”

Patkó János m. k.

az üzlettől visszavonult rentier,
öreg napjaiban moralista.

A Handabanda szerkesztőségéhez.

T. Szerkesztő ur! Mint ön a Biharral bánik, az némileg méltatlanság, legalább czélzása az ingyen-lapra helytelennek mondható. Ön késznek nyilatkozott, nem ugyan a komoly lapokkal, hanem igenis collegáival a bolond lapokkal csereviszonyba lépni; nem szép tehát, hogy ön a Bihartól a cserelepot megtagadja; mert én biztosíthatom önt, hogy az egész országban nincs boldobb lap a — Biharnál. Kelt Debreczenben stb.

N. N. a Bihar huszonöt
előfizetője nevében is.

Fontos hír.

„A Honirja: Türr neje jól tud már magyarul.” Boldoghaza!

Magyar Sajtó: „Jól értesült forrás után mondhatjuk, hogy Türr neje még nem tud magyarul; (szegény haza!) hanem szorgalmasan tanul.” (Remélj haza!)

Beszélő lámpák.

Egy tisztos uri családnál hallók, hogy a Dittmár (bécsi gyár) pesti raktárában vett lámpát, miután kellőleg nem világított, javítás végett oda küldötték; de a bécsi ház pesti ügyvezetője nem csak javíttatlanul küldötte vissza, hanem még elég szemtelen volt levélben azt válaszolni, hogy — beszélni nem taníthatja meg a lámpát.

Nem bizony, bécsi lángelme Dittmár uram! mi magyarok sem vagyunk oly buták, hogy a lámpákkal beszélni akarjunk; hanem hogy világítson — azt jó pénzünk fejében megkivánjuk a lámpától, ha mindjárt bécsi is!

Nyílt levél.

Áldásy Antal urhoz.

Látván hallván, hogy a Molnárféle budai népszínház egy idő óta igen látogatott, s így hála az égnek — jócskán jövedelmez, bátorokunk t. uraságodhoz azon kérdést intézni: hogy vajjon sejtje-e körülbelől meddig kell még a mi hazafiúi türelmünknek tartani.

„A még kifizetetlen mesteremberek és iparosok.”

A Handabanda első számának viszontagságai.

A collegák szives részvéte a Handabanda első hirdetésekor.

Összeesküvés.

Rajzolók, fametszők, szedők, kihordók lefogatnak.

Mindennek daczára az első szám millió példányban küldetik a postára.

„Legalább a helybeli előfizetők ne kapják meg.“

A kihordóné sose kapott ennél jobb Gábel-frühstücköt.

A terv sikerült.

„Ezer ménkő! Hisz az a vén asszony a — Tatár Pétert hordta ki a Handabanda tarsolyában!“

Ezen cselszövény következtében Tatár Péter megbukik, s halálos ágyán a Handabandának testálja valamennyi — adósságát.